

CSODATEVŐ

A RÖSZKEI SZENT ANTAL PLÉBÁNIA
HAVONTA MEGJELENŐ LAPJA

Tartalomból:

Miseszándékok

2. old.

Részlet:

Rainer Maria Rilke:

Történetek a Jóistenről

3. old.

Egyházközségi hírek

7. old.

Múltidézés

8. old.

Újévi vers:

Adjon Isten minden jót ...

10. old.

Ünnepi kipróbált receptek:

„A hagyományos
meggyes rétes”

11. old.

Kalendárium:

PALLOTTI SZENT VINCE

pap

12. old.

Viccek:

15. old.

Rejtély:

16. old.

A Boldogságos Szűz Mária közbenjárásának kérése

Máriát isteni Fia, Jézus földi életében is úgy tisztelte és szerette, hogy kéréseit soha nem utasította vissza - gondoljunk csak első csodájára a kánai menyegzőn.

A legcsodálatosabb, Máriának is igen kedves ima, mert ismételten kéri, hogy mondjuk, a rózsafüzért.

Senki sem szerette jobban Jézust, mint te,
Senki sem szenvedett többet Jézusért, mint te,
Senki sem hitt Jézusban olyan nagyon, mint te,
Senki sem követte Jézust olyan hűségesen, mint te,

Senki sem ismerte Jézust úgy, mint te,
Senki sem szolgálta jobban Jézust, mint te,
Senki sem volt olyan egy Jézussal, mint te,
Senki sem imádta Jézust úgy, mint te,
Senki sem dicsőítette meg Jézust úgy, mint te,
Senki sem engedelmeskedett Jézusnak úgy, mint te,

Senki sem részesült Jézus mindenhatóságából úgy, mint te.

Ó, drága Édesanyánk, ne fordítsd el tekinteted rólunk, földi zarándokokról, segíts minket, oltalmazz és védelmezz minket a sok testi-lelki bajtól, amelyek körülvesznek minket.

Isten Anyja és a mi Anyánk, állj mellettünk a gonosz ellenség minden cselvetésekor, adj nekünk állhatatosságot, és vezess át minket biztosan az élet nehézségein.

Ámen.

Miseszándékok*Január* (az esti szentmisék időpontja 17 h)**Szenteik és ünnepeink**

1.	Vasárnap	9h: Czakó Gyuláné, Dunai Mária este: Rózsafüzér Társulat élő és elhunyt tagjai	Isten anyja Mária
2.	Hétfő		Szent Vazul, Szent Gergely
3.	Kedd		Szent Genovéva
4.	Szerda		Szent Angéla
5.	Csütörtök		Szent Simon
6.	Péntek		Vízkereszt
7.	Szombat	Katona Imre, Katona József és Katona nagyszülők	Szent Rajmund
8.	Vasárnap	9h: Bodor László és a család elhunyt tagjai este:	Vízkereszt Chobiai Szent György
9.	Hétfő		Szent Marcella
10.	Kedd	Papp Gábor	Szent Vilmos
11.	Szerda		Urunk megkeresztelkedése
12.	Csütörtök	Szűcs Károly	Biscop Szent Benedek
13.	Péntek		Szent Veronika
14.	Szombat	Bende Pál	Szent Félix
15.	Vasárnap	9h: Császár Antal, Szintai Rozália, Császár Zsolt este:	Évközi 2. vasárnap Remete Szent Pál
16.	Hétfő		Szent Marcell pápa
17.	Kedd		Remete Szent Antal
18.	Szerda		Árpádházi Szent Margit
19.	Csütörtök		Szent Márta
20.	Péntek		Szent Sebestyén
21.	Szombat		Szent Ágnes
22.	Vasárnap	9h: Szécsi András, Tóth Mária este:	Évközi 3. vasárnap Szent Vince
23.	Hétfő		Ward Mária
24.	Kedd	Horváth, Somogyi, Maginecz és Babarcsi család élő és elhunyt tagjai	Szalézi Szent Ferenc
25.	Szerda		Szent Pál fordulása
26.	Csütörtök		Szent Timóteusz
27.	Péntek		Merici Szent Katalin
28.	Szombat	Paplogó József és a család élő és elhunyt tagjai	Aquinói Szent Tamás
29.	Vasárnap	9h: Hálaadásul 80 évért este:	Évközi 4. vasárnap Szent Adél
30.	Hétfő		Szent Bathildis
31.	Kedd		Bosco Szent János

A KOLDUS ÉS A BÜSZKE KISASSZONY

Úgy esett, hogy mi ketten - a tanító úr meg én - tanúivá váltunk a következő kis jelenetnek.

Nálunk, az erdőszélen szokott állni olykor egy öreg koldus. Ma megint ott volt, szegényebben, nyomorúságosabban, mint valaha, szálnalmas mimikrijével alig megkülönböztethetőn a korhadt deszkakerítés léceitől, amelyekhez támaszkodott. S akkor az történt, hogy egy egészen kicsi leányka odaszaladt hozzá, kezében egy apró pénzermével. Ebben nem volt semmi megcsodálnivaló, a meglepő csupán az, ahogyan tette. Szép, kecses térdhajlással nyújtotta át az öregnek az adományt, gyorsan, mintha senkinek sem volna szabad meglátnia, aztán ismét pukedlizett és már el is tűnt. Ám ez a két térdhajlás császárnak szóló volt.

Kiváltképp felbosszantotta ez a tanító urat. Azonnal oda akart menni a koldushoz, valószínűleg, hogy elkergesse a léckerítéstől; hiszen, mint tudjuk, a szegénygondozó egyesület elöljárója volt, s mint ilyen, ellenzője az utcai kéregetésnek.

Visszatartottam.

- Mi támogatjuk ezeket az embereket, bátran mondhatom, gondoskodunk róluk - lobbant föl. - Ha ezenfölül még az utcán is koldulnak, ez egyszerűen - arcátlanság.

- Tisztelt tanító úr - próbáltam megnyugtatni, de ő továbbra is magával vonzott az erdőszél felé.

- Tisztelt tanító úr - kértem -, el kell mesélnem önnek egy történetet.

- Olyan sürgős? - kérdezte mérgesen.

Komolyra fogtam:

- Igen, épp most. Mielőtt még kimegy a fejből, aminek éppen véletlenül szemtanúi voltunk.

A tanító bizalmatlan volt irántam legutóbbi történetem óta. Leolvastam az arcáról, hát így csillapítottam:

- Nem a Jóistenről, igazán nem. A Jóisten elő sem fordul ebben az elbeszélésben. Inkább történelmi jellegű.

Ezzel már győztem is. Csak ki kell ejteni ezt a szót: „történelem”, s már minden tanító hegyezi a fülét. Mert a történelem fölöttébb tiszteletre méltó, ártalmatlan és gyakran pedagógiailag fölhasználható tárgy. Láttam, hogy a tanító úr megint a szemüvegét tisztogatja, annak jeleként, hogy látóereje a fülébe költözött, s én ügyesen kihasználtam ezt a kedvező pillanatot. Belekezdtem tehát:

- Firenzében történt, Lorenzo Medici még fiatal, nem uralkodik, épp most írta meg költeményét, a „Trionfo di Bacco ed Arianna”-t, s máris valamennyi kert ettől hangos. Akkoriban eleven dalok születtek. A költői mély sötétből egyenesen a

hangokba szálltak, mint ezüstös csónakokba, s bátran sodródtak rajtuk az ismeretlenbe. A költő kezdte el a dalt, s azok fejezték be, akik énekelték.

A „Trionfo”, mint annak a kornak legtöbb dala az életet ünnepli, ezt a zengő, daloló húrú hegedűt, sötét háttérben a vér zúgásával. Az egyenlőtlen hosszúságú strófák ittasult derűvel szállnak föl, de ott, ahol már kifulladás a lélegzetük, mindig megszólal a kurta, egyszerű refrén, a szédítő magasságból lehajlón, s megrettenve a szakadéktól, mintha behunyná szemét. Így hangzik:

Az ifjúság derűje, ó, mi szép,
De meg nem őröd, szökve száll odébb,
Ha szomjazol rá, boldog még ma légy,
Ki tudja, tán a holnap sem tiéd.

Csoda-e hát, hogy azokra, akik ezt a költeményt dalolták, rátört a sietség láza, az élethabzsolás, hogy minden ünnepi örömet erre a mára halmozzanak, mint egyetlen sziklaszálra, amelyre építeniük érdemes? Így magyarázható meg az alakok tolongása a firenzei festők képein, hiszen arra törekedtek, hogy valamennyi hercegüket, asszonyukat, barátjukat egyetlen vásznon gyűjtsék össze, mert a festés hosszadalmas munka, s ki tudhatta, hogy a legközelebbi kép idején együtt lesznek-e még mindnyájan ilyen fiatalon és színesen.

Legvilágosabban a fiatalokban szólalt meg ennek a türelmetlenségnek igen érthető szelleme. Köztük is a legfényesebbek egyik lakoma után a Palazzo Strozzi teraszán ültek együtt s az ünnepi játékokról csevegtek, melyekre hamarosan sor kerül a Santa Croce templom előtt.

Kissé távolabb, egyik loggiában ott állt Palla degli Albizzi barátjával, Tomasóval, a festővel. Láthatóan növekvő izgalommal tárgyaltak valamit, mikor Tomaso hirtelen fölkiáltott:

- Azt ugyan nem teszed meg, fogadok, hogy nem teszed meg!

A többiek mind fölfigyeltek.

- Mi bajotok? - kérdezte Gaetano Strozzi, s néhány barátjával közelebb lépett.

Tomaso bejelentette:

- Palla az ünnepélyen le akar térdelni a büszke Beatrice Altichieri előtt s engedélyt kérni arra, hogy megcsókolhassa ruhájának poros szegélyét.

Mindnyájan mulattak, s Lionardo, a Ricardi házból, megjegyezte:

- Palla meggondolja még; nagyon jól tudja, hogy a legszebb asszonyok az ő számára tartogatják azt a mosolyukat, amelyet különben soha nem látni rajtuk.

S egy másik még hozzátette:

- És Beatrice még olyan fiatal. A szája még gyerekesen kemény a mosolygáshoz. Talán ezért is látszik annyira büszkének.

- Nem - válaszolta Palla degli Albizzi heves indulattal -, igenis büszke, s ehhez semmi köze a fiatalságnak. Büszke, mint a kő Michelangelo kezében, büszke,

mint a virágszál egy Madonna képen, büszke, akár a napsugár, ha gyémánton hatol keresztül...

Gaetano Strozzi kissé szigorún félbeszakította:

- És te, Palla, te nem vagy büszke? Amit most mondasz, az úgy hangzik nekem, mintha magad is a koldusok közé akarnál állni, akik vecsernye után a Santissima Annunziata udvarán várakoznak, míg Beatrice Altichieri félrefordított arccal egy soldót nem ad nekik.

- Hát meg is teszem! - kiáltotta csillogó szemmel Palla, átfurakodott barátai között a lépcső felé és eltűnt.

Tomaso utána akart sietni.

- Hagyd - tartotta vissza Strozzi -, jobb, ha most egyedül van, előbb jön meg a józan esze. Aztán a fiatal emberek szétszóródtak a kertben.

A Santissima Annunziata udvarán ezen az estén is vagy húsz koldus és koldusasszony várakozott a vecsernyére. Beatrice név szerint ismerte valamennyit, néha még el is látogatott szegényes otthonukba, a Porta San Niccolò környékére a gyerekekhez és betegekhez, erre elmenőben pedig mindegyiküknek egy kis ezüstpénzt szokott adni. Ma úgy látszott, késik valamicskét: már elzengett a harangszó, csengésének végső foszlányai lengtek a tornyokon az alkonyodásban. A szegények között nyugtalanság támadt, azért is, mert a templomkapu sötétjébe új, ismeretlen koldus lopódzott be, s már épp azon voltak, hogy irigységükben elkergessék, mikor az udvaron megjelent egy fiatal lány, fekete, csaknem apácára valló öltözékben, s jótékonyságától késleltetve, egyiküktől a másikig ment, míg az őt kísérő asszonyok egyike nyitva tartotta a tarsolyt, hogy kivehesse belőle apró adományait.

A koldusok térdre vetették magukat, jajveszékelték, s ha csak egy pillanatra is, igyekeztek fonnyadt ujjukkal megérinteni jótévedőjük ruhájának uszályát, vagy nedves, hebegő ajkukkal megcsókolni rajta a legelső szegélyt.

Beatrice a sor végére ért, nem is hiányzott senki jól ismert szegényei közül. De akkor észrevett a kapubolt árnyékában egy idegen, rongyos alakot és megijedt. Hirtelen zavar fogta el. Valamennyi szegényét már gyerekkorából ismerte, s az, hogy megajándékozta őket, magától értetődővé vált számára, ösztönös cselekvéssé, ahogyan ujjunkat a szenteltvízzel töltött márványkagylóba mártjuk, mely ott áll minden templom ajtajában.

De sosem jutott eszébe, hogy elérülhetnek idegen koldusok is; hogyan volna joga ezeket is megajándékozni, ha nem szolgált rá szegénységük bizalmára? Nem lett volna hallatlan elbizakodottság alamizsnát adni egy ismeretlennek?

S ezeknek a homályos érzéseknek ellentétes zavarában ment el a lány az új koldus előtt, mintha észre sem vette volna, és gyorsan belépett a hűvös, boltozatos templomba. De mikor megkezdte ájtatosságát, egyetlen imádság sem jutott eszébe. Félelem fogta el, hogy a szegény ember vecsernye után már nem lesz a kapuban, és

ő mit sem tett azért, hogy enyhítsen nyomorán, s közben egyre közeledik az éjszaka, mikor a szegénység még elhagyatottabb és szomorúbb, mint nappal.

Magához intette azt az asszonyt, akire tarsolyát bízta, s vele együtt visszatért a bejárathoz. Odakinn üres volt már az udvar; de az idegen ott állt még egyik oszlophoz támaszkodva, úgy látszott, az éneket hallgatja, mely különös messzeségből, mintha csak az égből, úgy érkezett a templomból. Arca szinte teljesen el volt takarva, akár csak a bélpoklosoké, akik csúf sebeiket csak akkor födik fel, ha valaki közvetlenül a közelükben áll, s bizonyosak benne, hogy részvét és iszonyat egyaránt szószólójuk lesz majd.

Beatrice tétovázott. A kis tarsolyt ő maga tartotta kezében, s már csak néhány garast érzett benne. De hirtelen elhatározással odalépett a koldushoz s bizonytalan, kissé éneklő hangon anélkül, hogy rejtőző pillantását fölemelte volna kezéről, így szólt:

- Nem akarlak megbántani, uram... de csak most ismerlek meg... én vagyok a hibás. Azt hiszem, a te apád készítette a mi házunkban a cirádás, kovácsoltvas korlátot, tudod, amelyik a lépcsőt díszíti. Aztán később... előkerült a kamrából... ahol néha dolgozott nálunk... ez a tarsoly..., gondolom, ő vesztette el... bizonyosan...

De szájának gyámoltalan hazugsága térdre kényszerítette az idegen előtt a lányt. A brokát tarsolyt belenyomta annak köpenybe burkolt kezébe, úgy dadogta:

- Bocsáss meg...

Még érezte, hogy a koldus reszket. S akkor Beatrice, kísézőnőjével együtt, visszamenekült a templomba. A futólag megnyíló kapun hangok rövid ujjongása tört elő.

A történetnek itt vége.

Messer Palla degli Albizzi megmaradt rongyaiban. Egész vagyonát elajándékozta, s mezítlábasan és szegényen vándorolt tovább. Később állítólag Subiaco közelében lakott.

- Rég-idők, rég-idők - szólalt meg a tanító úr. - Mire való mindez; a legjobb úton volt, hogy züllött aranyifjú váljék belőle, s ez az eset csavargó különccé tette. Ma már bizonyára senki sem tud róla.

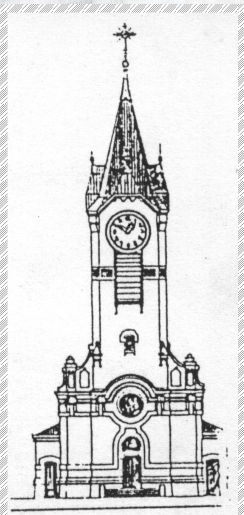
- Dehogynem - válaszoltam szerényen -, neve a katolikus templomok nagy litániáin időnkint elhangzik a közbenjárók között; mert szentté avatták.

Ez a történet is eljutott a gyerekekhez, s ők, a tanító úr nagy bosszúságára, úgy találták, hogy ebben is megjelenik a Jóisten. Magam is elcsodálkoztam rajta egy kicsit, hiszen megígértem a tanító úrnak, hogy olyan történetet mesélek neki, amelyben nyoma sincs a Jóistennek. De hát persze, a gyerekek csak tudják!

(Szerkesztette: Ábrahám Judit)

(Rainer Maria Rilke: Történetek a Jóistenről)

Egyházközségi hírek:

Plébánosunkat, Liszkai Tamást, a következő telefonszámokon lehet elérni:

06-30-359-1050, 273-260.

Miserend: kedd-szombat: 17.⁰⁰
vasárnap: 9.⁰⁰ és 17.⁰⁰

A plébánia ügyfélfogadási rendje:

Kedd - Péntek: 9⁰⁰ - 12⁰⁰ -ig.

A plébánia weboldala:

www.plebaniahivatal.roszkenet.hu

Január folyamán a hétköznapi miséket a gyászmisék kivételével a Kartal Házban mutatjuk be.

Pénteken a szentmisék rendhagyó módon reggel lesznek megtartva 7.30 órai kezdettel.

A házszenteléseket január 10-től kezdjük el végezni, elsőként a József Attila, majd a Szántó- Kovács utcákban. Ezt követi a Felszabadulás utca és a Tisza sor, majd a Dózsa utca házainak szentelése. Akikhez nem sikerül bejutni, vagy megbeszélte időpontra kéri a házszentelést, igényüket jelezzék a plébániahivatalban személyesen, vagy a plébánia mobiltelefonszámán (30/359-1050) hívás ill. sms útján, vagy a roszkeplebania@citromail.hu e-mail-címen.

A külterület házainak megszentelésére terv szerint január végén kerül sor.

Szentmiseszándékok irathatók a plébániahivatalban, vagy a szombati és vasárnapi szentmisék előtt, ill. után a sekrestyében.

Akik 2012-ben házasságot szeretnének kötni, kérjük, jelezzék lehetőleg január folyamán a plébániahivatalban.

2012-ben az egyházi stóladíjak változatlanok maradnak! A csendes mise stóladíja 1.200 Ft, az orgonás mise stóladíja pedig 2.000 Ft; a temetés stóladíja összesen: 20.000 Ft; az esküvő stóladíja: 20.000 Ft. Az egyházközségi hozzájárulás 18 év feletti, iskolai tanulmányait befejezett felnőttek, valamint időskorú személyek esetében 2.500 Ft/fő, mely befizethető személyesen a plébániahivatalban vagy átutalással, ill. fizethető házszentelések alkalmával is.

Múltidézés egy rejtélyes levelesládából

A felebarát

Meynell, egy katolikus folyóirat igen vallásos szerkesztője, aki kiemelt a züllésből egy embert. Meynell így írta meg nemes tettének történetét:

– Mintegy húsz év előtt történt, hogy mint a Merry England szerkesztője egy napon gyűrött, piszkos levelet kaptam. A levélhez egy tanulmánynak és néhány költeménynek a kézírata volt mellékelve, de annyira nem volt biztató a külsejük, hogy egyhamar nem bírtam magam rászánni az olvasásukra. Becsúsztottam őket az íróasztalom egyik fiókjába. Csak hat hónap múlva akadt újra kezembe a maszatos iratcsomó, amikor a régi kéziratok között cikk után böngésztem folyóiratom számára. A tanulmány eléggé elcsépelet témáról szólt: a testnek a lélekhez való viszonyáról. Nem sokat vártam tőle, csak gépiesen kezdtem olvasni. De már az első sorokban megkapott az a sziporkázó szellem, a felfogás újszerűsége, a gondolatmenet átlátszó logikája, amely minden mondatából kiáradt. A versek még jobbak voltak. A tanulmányt és néhány verset azonnal le is közöltem. A kísérő levél borítékán ez a cím volt olvasható: Francis Thompson, Charing Cross, poste restante. A postahivataltól azonban azt a felvilágosítást kaptam, hogy az illető már rég nem járt ott; így még a honoráriumát sem bírtam neki megküldeni. Írásait teljes névvel jelentettem meg s bíztam benne, hogy ismerősei közül majd csak felhívja valaki a figyelmét. Így is történt. Thompson később maga mondta el az esetet.

– A közlemények megjelenése után néhány napra találkozott egy barátjával, aki elújságolta neki, hogy cikkeit olvasta a Merry Englandban.

Harmadnap panaszos levelet kaptam tőle. Szememre vetette, hogy visszatartottam a honoráriumát s megjelölte közelebbi címét. Személyesen mentem el hozzá és elvittem a tiszteletdíját, azonban nem találtam otthon s néhány sort hagytam a lakásán, melyben kértem, keressen fel.

– Másnap csakugyan benyitott a szerkesztőségbe. Kétszer is kinyitotta az ajtót, de mindig újra visszahúzódott. Restelt bejönni. Felkeltem, hogy megnézzem, ki az és mit akar? Ruhája rongyokban lógott róla, lábán félretiprott ócska cipő. Ing nem volt rajta: a legtökéletesebb züllés képét mutatta. Megrendülve kínáltam meg üléssel és csodálkozva kérdeztem, hogy tud azokhoz a forrásmunkákhoz férkőzni, amelyekből olyan sok adatot idéz tanulmányában? Feleletül elmondta, hogy mindössze két könyve van: Blakenek (Bléknek) egy verses kötete és a szentírás. Idézeteit emlékezetből írta. Kértem, hogy ezentúl gyakrabban látogasson meg, mert gyakran szeretném látni.

Legelső szabad napomon orvoshoz vittem, mert láttam, hogy beteg, aztán bedugtam egy kórházba, honnét néhány hét múlva gyógyultan távozott. Tisztességes ruhákat szereztem neki s a storringtoni premontrei kolostorban lakást béreltem számára. Itt írta legjobb műveit. Gondolatbősége és nyelvezetének színgazdag pompája talán sehol sem érvényesült jobban, mint a storringtoni kolostor csendjében fakadt költeményeiben.

Így emelkedett Thompson a nyomor és a züllés mélyéből a munkaszerető, komoly emberek, sőt a halhatatlan nevű költők sorába. Angolországának egyik legnagyobb lírikusa lett belőle, akinek munkáit még késő századok fiai is méltányolni fogják. És mindezt annak köszönheti az emberiség, hogy akadt egy katolikus lapszerkesztő, aki Krisztus példáját követve, segített az esetben.

(Összegyűjtötte: Kiss Gábor)

Adjon Isten minden jót ...

Adjon Isten minden jót
Ez új esztendőben:
Jobb üdőt, mint tavaly volt,
Ez új esztendőben;
Jó tavaszt, őszt, telet, nyárt,
Jó termést és jó vásárt
Ez új esztendőben;

Adjon Isten minden jót
Ez új esztendőben:
Zsíros esőt, kövér hót,
Ez új esztendőben;
Bő aratást, szüretet,
Egészséget, jó kedvet
Ez új esztendőben!

Adjon Isten minden jót
Ez új esztendőben:
Drága jó bort, olcsó sőt
Ez új esztendőben;
Jó kenyeret, szalonnát
Tizenkét hónapon át
Ez új esztendőben!

Adjon Isten minden jót
Ez új esztendőben:
Vegye el mind a nem jót,
Ez új esztendőben;
Mitől félünk, mentsen meg,
Amit várunk, legyen meg,
Ez új esztendőben!

Ünnepi kipróbált receptek

A HAGYOMÁNYOS MEGGYES RÉTES

Hozzávalók (tésztához):

- 1 kg félfogós liszt
- 1 kávéskanál kristálycukor
- 1 kávéskanál só
- 1 evőkanál citromnak leve vagy ecet
- 2 dl tej
- 2 dl víz
- 2 tojás sárgája + 1 tojás
- Sertés zsír

Töltelékhez:

- Magozott meggy
- Cukor
- Zsemlemorzsa vagy darált keksz
- Porcukor
- olvasztott zsír vagy étolaj

Elkészítés:

Összeállítjuk a tésztát, melyet nagyon ki kell dolgoznunk! Addig kell „vernünk”, míg a tészta laza nem lesz, amíg el nem kezd hólyagosodni.

A tésztából ezek után 9 cipót szaggatunk, melyeket vékonyra elnyújtunk.

Egy diónyi sertés zsírt 1 evőkanál citromnak levével vagy ecettel jól kikeverjük, majd a lapokat vékonyan bekenjük vele és egymásra rakjuk őket. Egy órán át pihentetjük, majd nagy asztalon papír vékonyságúra nyújtjuk (és kezdődhet a töltés).

Közben elkészítjük a tölteléket. A magozott meggynek kicsavarjuk a levét, majd zsemlemorzzával vagy darált keksszel és cukorral összekeverjük ízlés szerint. (Ha sok benne a morzsa száraz lesz a töltelék, ha kevés, akkor eláztathatja a tésztát.)

A vékonyra elnyújtott tésztára rátesszük a tölteléket egy csíkban, majd mindkét oldalról tésztával betakarjuk. A hosszát akkorára vágjuk, hogy elférjen a tepsiben.

A vékonyan kizsírozott tepsibe helyezük a réteseket, majd olvasztott zsírral megkenjük és kb. fél órára 190 fokra előmelegített sütőbe tesszük.

Tálaláskor a ferdén vágott szeleteket porcukorral meghintjük.

Jó étvágyat!

Kalendárium

Január 22. PALLOTTI SZENT VINCE pap

Róma, 1795. április 21. +Róma, 1850. január 22.

Szüleinek, akiknek szent életét Vince gyakran emlegette, élelmiszerkereskedése volt Rómában. Vincének kezdetben nem sikerült az iskolában helytállnia. Tanítója, egy piarista atya mondta róla: „Egy kis szent ő, csak kár, hogy butácska”. Anyjával együtt aztán bensőségesen imádkozott a Szentlélekhez, és segítségével a legjobb tanulók egyike lett.

Kispapként írt sorai megéreztetnek valamit szenvedélyes természetéből:

„Isten mindenben és mindenkor! Semmit sem akarok, ami nem tetszik Istennek, semmit, semmit, semmit, de mindent, mindent, ami tetszik Istennek. Istent keresem egyedül, egyedül, egyedül!”

Vince számára Isten elsősorban a végtelent, a mérhetetlent, a végtelenül szentet és tökéleteset jelentette. Isten végtelenségével szemben önmagát semminek érezte. „Semmi és bűn az én egész gazdagságom, semmi és bűn az én egész életem. Ám Isten szeretete és nagy irgalmassága által Urunk, Jézus Krisztus egész élete az én életem.” Méltatlanságának ez az érzése arra készítette, hogy az Irgalmasság Anyjánál keressen menedéket.

1818-ban szentelték pappá Vincét. Filozófiából és teológiából doktorált, majd segédtanár lett a Sapienzia-egyetemen. Barátja, Bufalo Szent Gáspár (1786–1837) egyre jobban az apostolságra és a karitatív feladatokra irányította a figyelmét. Esti iskolát alapított az iparos- és munkásfiatalság számára. Rendkívül sikeres lelki gyakorlatokat tartott. Egyszer, még tanulóként egy látomásban szemlélte a szegények, üldözöttek, szenvedők végtelenül hosszú menetét; a tekintetüket reá irányították, ő pedig feléjük tárta a karját, és felkiáltott: „Meg akarlak vigasztalni benneteket, szenvedéseitek részese akarok lenni.”

Harminckét évesen a római szeminárium spirituálisja lett. Meggyőződése volt, hogy azt „a lelkiületet, amely a papszenteléskor nem sajátunk, később már nem szerezzük meg; nem mintha teljességgel lehetetlen lenne, hanem mert nagyon nehéz”. Más szemináriumok és kolostorok is megnyerték gyóntatóatyjuknak. Tudták, hogy karizmatikus kegyelemmel felruházott férfi, és így gyakran hívták haldoklók ágyához és kivégzés előtt álló gonosztevőkhöz. Egyszer egy halálosan beteg öreg harcos töltött revolverét a fejpárnája alá helyeztette, hogy lelője a papot, aki megkísérli, hogy felkeresse. Vince öreg nőnek öltözött, és addig szolgált, amíg végül feltehetette a stólat, és meggyóntathatta.

Szüntelenül úton volt kolostorok, kollégiumok és intézetek, templomok és oratóriumok, a nyomor házai és a gazdagok palotái között, ahol koldulnia kellett. A leggyakrabban igénybe vett gyóntatóatyák és igehirdetők közé tartozott. Egyszerű

prédikációi számtalan megtérést idéztek elő. Egyszer a következő szabályokat ajánlotta az igehirdetőknek: „Imádkozni, tanulni, és azt, amiről a prédikáció szól, olyan jól gyakorolni, ahogyan csak lehetséges. Először tanulmányozd a szentbeszéd tárgyát, és lehetőleg ne keresd a prédikálás alkalmát. Ha viszont felkérnek a prédikációra, a legszükségesebb és leghasznosabb igazságokról kell szólni, hogy a népben újból felélesszük a hitet, és újra meggyújtsuk a szeretetet, aztán bízunk kell Istenben, aki hív minket. A prédikáció előtt a lehetőség szerint legalább néhány pillanatot az imának és egy szentírási fejezet elolvasásának kell szentelni... A prédikáló ébressze fel magában azt a kívánságot is, hogy Jézus prédikáljon általa, és teljes bizalommal imádkozza hozzá: „Tüntess el engem, és lépj Te a helyembe!”

Pallotti állandó kérése volt az Úrhoz: „Zúzd össze az életemet, és ültess a helyébe a tiedet!” És ezt is el tudta imádkozni: „Koronázd meg irgalmasságot azzal, hogy minden teremtménynek megmutatod az én méltatlanságomat és a Te nagyságodat. Különösen arra kérlek: indítsd valamely teremtményedet arra, hogy verjen, vessen meg, kínozzon és alázzon meg akaratom szerint, hogy ily módon legyőzzem szenvedélyeimet és büszkeségemet, s minden rossz teljesen szétzúzódjék bennem, és minden csak a jóra irányuljon most és mindenkor”.

A megaláztatásért mondott imádsága meghallgatást nyert abban a tíz évben, amikor a nápolyiak római templomának igazgatója volt. Ez az elhanyagolt templom tükrözte azt a botránkozást keltő életet, amelyet semmittevésre fecsért el az az öt kötelességmulasztó pap, akiknek az előjárója lett. Ezek a papok hihetetlen harcot vívtak ellene, hogy minden lehetséges módon ingereljék és visszalépésre készítsék. „Isten irgalmának bizonyosságai ők, s az isteni gondviselés diadalmaskodik majd” – volt Vince válasza, és maradt anélkül, hogy igazolta volna magát, vagy ellenintézkedésekhez nyúlt volna. Néhány év alatt sikerült közösségét teljesen átformálnia, és a vallási élet megújulása kisugárzott egész Rómára.

Bizonyára nem volt senki Rómában, aki olyan világosan felismerte volna az idők jeleit, mint Vince. Látta az 1848-as forradalmi év eljövételét, és megérezte, hogy „egy új ugart kell feltörni”. Nemcsak a pápának javasolt egyetemes zsinatot a katolikus élet megújítására, hanem ennek a megújulásnak az érdekében kigondolta a katolikus apostolság világméretű, hatalmas tervét is. Minden katolikusnak, papnak, szerzetesnek és világi embernek egyaránt apostolnak kell lennie. A különféle apostoli tevékenységeket egységes szervezetté kell összefogni. Célja volt: „az igaz hitet minden nem katolikus közt elterjeszteni, a katolikusok hitét újból felébreszteni, megőrizni és további növekedésre segíteni; egyetemes szeretettel – melynek az irgalmasság testi és lelki cselekedeteiben kell megnyilvánulnia – oda hatni, hogy a világ megismerje: Isten a végtelen szeretet”. Mindenki, aki arra kötelezett, hogy felebarátját úgy szeresse, mint önmagát, arra is kötelezett, hogy együtt munkálkodjék képességei és lehetőségei szerint annak üdvösségén. Egy dolgot mindenesetre mindenki megtehetne: hogy imádkozzék és hogy jó

példájával felebarátja épülésére szolgáljon. Mindenkinek van valahol és valamilyen módon alkalma, hogy jót tegyen: otthon vagy az utcán, szórakozás közben vagy a hivatalban, a tanulásban vagy a fizikai munkában rokonai, lakótársai, barátai és ismerősei üdvösségének elnyerésére. Mindenkinek arra kell törekednie a maga módján – még ha csak imádsággal és a keresztény erények gyakorlásával történik is ez –, „hogy az egész világon mielőbb egy nyáj és egy pásztor legyen”.

Kiérezzük ezekből a sorokból, hogy mennyire jogosan nevezhette XI. Pius pápa Vincét az Actio Catholica előfutárának. Mindenekelőtt saját életét csatolta hatalmas programjához, a tőle kiáradt ösztönzéseket, amelyek például szolgáltak különféle vallási társulatok, közösségben élő papok és testvérek társaságának és egy nővérekongregációnak az alapításához. Az utóbbiakat papok és laikusok körei támogatták és gondozták. Ezt a szervezetet „A Katolikus Apostolság Társaságának” nevezte; feladata volt, hogy újból ösztönözzön minden katolikus vállalkozást, egyeztesse őket, megnyerjen számukra imádkozókat és mindenféle jellegű segítőket, olyanokat is, akik anyagi támogatást nyújtanak nekik. A Hitterjesztés Lyoni Egyesülete, amelynek a modern missziós mozgalom nagyon sokat köszönhet, ebben az anyagi támogatásban veszélyeztetve látta saját feladatát, elérte, hogy Vince művét betiltották; ez volt a legsúlyosabb csapás Pallotti életében. Amikor ismét engedélyezték, le kellett mondania a gyűjtő tevékenységről. A betiltással tehát elsősorban a laikus világra történő szélesebb körű, bensőséges ráhatást akadályozták meg. Emellett sok jó vállalkozást természetesen nem is lehetett már olyan jól támogatni, mint ahogy egyébként lehetséges lett volna. Pallotti műve ellen azt is felhozták, hogy a katolikus apostolság nem lehet valamely társulat feladata az Egyházon belül, hanem a világ püspökei ügyének kell lennie. „A Katolikus Apostolság Társasága” átalakítva „A Missziók Jámbor Társasága” néven folytatta tevékenységét. Vince a szívéen viselte a külföldi missziók sorsát is; nevéhez fűződik a milánói és Mill Hill-i missziós szeminárium. Másik kedvelt gondolata volt az Egyház újraegyesítése. Ő hívta életre azokat a nagyszabású ünnepeket, amelyeket évenként tartanak vízkereszt oktavája folyamán a San' Andrea- templomban az ortodox egyházzal való újraegyesülés végett.

1849 augusztusában így szólt Tiszteletreméltó Bernhard Maria Clausi (1798–1849) Vincéhez, a gyóntatóatyjához: „Vince, Vince, emelkedj föl ebből a szennyes világból! Mit keresel még itt?” Egy hónap és három nap! Clausi 1849. december 20-án, Vince pedig egy hónappal és három nappal később halt meg. Egy fagyoskodó embernek ajándékozta a köpenyét, és köpeny nélkül ült be a hideg gyóntatószékbe. Az akkor szerzett tüdőgyulladásban halt meg 1850. január 22-én.

1950-ben XII. Pius pápa boldoggá, 1963-ban pedig XXIII. János pápa szentté avatta.

(Összeállította: Kiss Gábor)

Viccek:

A bolondok háza udvarán az egyik ápoló egy cipős dobozt húz maga után egy madzaggal. Éppen arra megy a főorvos, és megkérdezi a beteget:

- Jó napot, ketteske, mi újság? Mi van a kiskutyával? - mutat a dobozra.
- No, de doktor úr, ez nem kutyuska! Hiszen ez csak egy cipős doboz!
- Jaj, persze, persze! - veti oda zavartan az orvos, majd sietős léptekkel távozik.

A bolond leguggol, odahajol a dobozhoz, és miközben megsimogatja, halkán így szól:

- Látod, Fifikém, milyen jól átvertük a doktor urat!

Egy fiatal pár nászútra érkezik egy hotelbe. A fiatal feleség elég kényelmetlenül érzi magát a bőrében, ezért azt kéri a férjétől:

- Drágám, mi lenne, ha úgy viselkednék, mintha már régóta házasok lennénk?

- Rendben - mondja a férj - akkor te viszed a bőröndöket.

Egy házaspár sétál az utcán, amikor meglátnak egy plakátot, amin egy bikinis szépség éppen sört iszik, mellette egy sörös karton. Megszólal a feleség:

- Ha egy karton sört meginnék, nem hiszem, hogy ilyen karcsú lennék.
- Nem drágám - teszi hozzá a férj -, ha én innék meg egy karton sört, akkor lennél ilyen karcsú.

Emeletes buszon utazik két társaság, felül a szőkék, alul a feketék. A feketék énekelnek, mulatnak, és közben a kirándulás főszervezője felmegy megnézni, hogy hogyan szórakoznak a szőkék. A szőkét verik a verejték, és az előttük lévő ülés támlájába kapaszkodva reszketnek. Mire a főszervező:

- Mi van, hát ti nem énekeltek?

Erre az egyik szőke, félelemtől remegő hangon:

- Könnyű nektek! Nektek van sofőrötök!

*Egy barna, egy vörös és egy szőke nő nekiindul a sivatagnak,
A barna visz magával egy hordó kaját, mondván:*

- Ezt azért hoztam, hogy éhen ne haljak,

A vörös hoz egy hordó vizet és ezt mondja:

- Én ezt azért hoztam, hogy szomjan ne haljak,

A szőke nő hoz egy kocsiajtót.

Kérdik tőle, azt miért hozza, erre a szőke:

- Ha melegem lesz, lehúzom az ablakot.

Rejtvények!!!

Lóugrásban

A kiemelt négyzettől lóugrásban haladva
Máté evangéliumának gondolatát olvashatják.

			Ó	K		Z	C	T	M		Ó	
	Y	I			A	T		E	S	Á		
G	L		E	R	D	M	I	I		R		K
	M	G	N	E	Á	R	K	T	L	K		
A	E	E	Ó	T	I	O	L	O	V		L	
M		N	N		G		D		A		E	
					E		G		N			

A rejtvényre adott megfejtéseiket **minden hónap 28-ig** várjuk. Leadhatók a sekrestyében, a „Csodatévő” szerkesztőinél, a „Csodatévő fillérek” perselybe vagy Interneten.

Előző rejtvényünkre **sajnos** egyetlen helyes megfejtés **sem érkezett**:

A decemberi rejtvényünk helyes megfejtése:

„X, 1, 1, X, X, 1, 1, 1, X, 1, 1, X, 2, 1.”

CSODATÉVŐ

A röszei egyházközség havonta megjelenő lapja
Szerkesztette: Abrahám Judit, Kiss Gábor, Tóth Zoltán
Nyitóoldal képeit rajzolta: Kohn Róbert
Lektorálta: Liszikai Tamás plébános
E-mail: csodatevo@citromail.hu